

PAPER_DE_VIDRE_

Número 58, 11/04/11

La muuu cega

**Biel Barnils i Carrera | <http://tintaxinesa.blogspot.com>
(<http://tintaxinesa.blogspot.com>)**

La vaca cega

La *muuu* cega

Topant de cap en una i altra soca,
avançant d'esma pel camí de l'aigua,
se'n ve la vaca tota sola. És cega.

A empentes i rodolons, maquinament,
la femella del toro, sola com una mussola,
s'acosta pel sender de l'aigua: és cega.

D'un cop de roc llençat amb massa traça,
el vailet va buidar-li un ull, i en l'altre
se li ha posat un tel. La vaca és cega.

El sagal, quina punteria,
d'una pedrada li cardà un ull enlaire i
a l'altre li sortí un tel [hòstia!] Ja ho he dit: és cega.

Ve a abeurar-se a la font com ans solia,
mes no amb el posat ferm d'altres vegades
ni amb ses companyes, no: ve tota sola.

S'acosta per assedegar-se a la font de sempre,
però no pas segura i en companyia
sinó, ja ho he dit, sola com una mussola.

Ses companyes pels cingles, per les comes,
pel silenci dels prats i en la ribera,
fan dringar l'esquellot mentre pasturen
l'herba fresca a l'atzar... Ella cauria.

La *troupe* s'escampa arreu,
pasturant rodal enllà,
fent sonar la coscorra.
Ella no pot, s'espenyaria.

Topa de morro en l'esmolada pica
i recula afrontada... Però torna,
i abaixa el cap a l'aigua i beu calmosa.

Es fot de lloros [m'ho temia]
quan s'acosta a la pica. Retrocedeix.
Però insisteix i tranquil•la hi xuma aigua.

Beu poc, sens gaire set... Després aixeca
al cel, enorme, l'embanyada testa
amb un gran gesto tràgic; parpelleja
damunt les mortes nines, i se'n torna
orfe de llum sota el sol que crema,
vacil·lant pels camins inoblidables,
brandant lènguidament la llarga cua.

Però no massa.

Alça el cap tràgicament, pestanyeja
encegada i recula sota un sol esplèndid.
Tentineja pels caminols coneguts,
remenant, llangorosa, el seu apèndix.

1895

Joan Maragall

2011

Biel Barnils